

Λήξαντος τὴν 31<sup>ην</sup> Ὀκτωβρίου τοῦ 5<sup>ου</sup> ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30<sup>ην</sup> παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

### ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῇ ἀναγνώσει, διότι πολὺ αὐτῶν παρέχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς, ὅτι οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

### ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

### ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

## ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη ἡ ἐναλλάξ ἐρωτιῶσα καὶ ὠχρίῶσα, ἡ ἐξαισία ἐκείνη χωρική με τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ἥτις δὲν κατόρθου ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς οἱ αἰνιγματικοὶ λόγοι τοῦ χωροφύλακος, αἱ ἀστείότητες τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὸ οὖς τοῦ δ'Εστρέλ, πάντα ταῦτα εἶχον σημασίαν τινά.

Πλὴν τούτου, ὁ νεανίας ἐκεῖνος, τόσῳ διάφορος τῶν Βρεττανῶν, οἵτινες εἶχον συρρεύσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου, ἐκίνει ἐπίσης τὴν περιέργειαν τοῦ Μαξίμου.

Εἶχεν ἴδει αὐτὸν τὴν προτεραίαν ἐν συνοδίᾳ τῆς κρεολῆς ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβέν.

Ἐφαίνετο συνδεόμενος τῇ Ζουάννᾳ διὰ τινος δεσμοῦ γνωριμίας ἢ συγγενείας.

Ἦδη ἐπανέυρισκεν αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ μετὰ τῶν πεπτωκότων εὐγενῶν τοῦ Πενοῆ.

Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀνεξήγητα.

Ἐκ τύχης ἄρα γὰρ ἡ ἐπίτηδες εἶχε μεταβῇ εἰς Ἐλβέν ἡ κρεολή ;

Ἡ Νικόλ Ζακού οὐδαμῶς παρέβλεπε τὰ καθήκοντα αὐτῆς δεχομένη τόσῳ ἐπισήμους ξένους.

Εἰς στρατηγός ! εἰς μαρκήσιος !

Ἐπιτηροῦσα τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ δίδουσα διαταγὰς ταῖς μοναχαῖς, ἵνα μὴ τις τῶν ξένων δυσαρεστηθῇ, κατόρθου νὰ λαμβάνωσι πάντες τὰ ζητούμενα παραχρῆμα.

Ἐν τούτοις, ἤρχετο ὁλονὲν πλησίον τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν φίλων αὐτῆς τοῦ Πενοῆ, αἰτουμένη συγγνώμην διὰ τὴν τυχὸν μὴ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς, προερχομένην ἕνεκα τοῦ πολλοῦ συρρεύσαντος πλήθους.

Μετὰ μεσημβρίαν θὰ εἶχον διασκεδάσει τὸν βάτραχον, τὴν πάλην καὶ τὴν σκοποβολήν.

Ἡ πάλιν ἰδίως ἦν περίεργος.

Ἐφιλονείκουν οἱ θεαταὶ διὰ νὰ ἴδωσιν. Ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν πέριξ λοφίσκων καὶ τῶν βράχων ἵνα καταλάβωσι τὰς καλητέρας θέσεις.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν τὸ Πενοῆ ἐκέρδιζε καὶ εἰς τὸν βάτραχον, καὶ εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὴν σκοποβολήν καὶ εἰς πᾶν ἄλλο διαγώνισμα.

Ἐνῶ ἡ καλὴ γυνὴ ἐνεθουσία κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν θαυμασιῶν τούτων, ἡ μορφή τοῦ Ἰῆ καθίστατο χαριεστάτη. Μειδιάμα εὐχαριστήσεως ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων τοῦ καὶ ἠτένιζε περιπαθῶς τὴν Ροζίναν. Ἦν ὑπερήφανος διὰ τοὺς θριάμβους τῶν ἀδελφῶν τοῦ διότι ἂν τὸ Πενοῆ δὲν εἶχεν ἀντιζήλους, τοῦτο ὀρείλετο εἰς τὸν Ἰακώβον καὶ τὸν Κορεντῖνον.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ὠμίλει ἀπαύστως ἐκθειάζουσα τὴν ἰσὺν καὶ τὴν δεξιότητα τῶν Κερανδάλ, ἠρέσκετο δὲ νὰ πειράζῃ οὕτω τὸν δικαστικὸν κλητῆρα τοῦ Πορνιγουνῆ, ὅστις οὐδαμῶς ἠγάπα τοὺς εὐνοούμενους αὐτῇ ἀδελφούς.

Καὶ ὁλονὲν ἐξηκολούθει ἀφηγουμένη καὶ γελῶσα ἀπὸ καρδίας διὰ τὰ κατορθώματα τῶν Κερανδάλ.

Ὁ Ἰῆ ἐμμεῖτο αὐτὴν ὡς καὶ ἡ Ροζίνα δεικνύουσα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀδόντας.

Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς δὲν ἐγέλα.

Ἐσκέπτετο τὸν Ἰακώβον, ὅστις, ἀληθῶς, ἦν ρωμαλέος καὶ εὐσωμος ἀνὴρ.

Ὁ στρατηγὸς διεσκέδαζεν ἀκούων τὰς διηγήσεις τῆς κυρᾶς Νικόλ.

Ἡ Μαριάννα ἠκροᾶτο ἀπαθῆς.

Ὁ Μαξίμος καὶ ἡ Ἀγνή διετέλουν βεβουθισμένοι εἰς σκέψεις.

Ὁ μαρκήσιος ἔσυρε τὴν ξενοδόχον ἀπὸ τῆς χειρίδος καὶ δεικνύων αὐτῇ τὸν Κλαύδιον Κερανδάλ ἠρώτησεν :

— Εἰπάτέ μοι, σὰς παρακαλῶ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νεανίας ;

— Αὐτός, εἶναι ὁ Κλαυδῖός μου.

— Ποῖος Κλαυδῖος ;

— Ὁ Κλαυδῖος Κερανδάλ, ὁ ἀδελφὸς τῶν ἄλλων. Λαμπρὸς νέος ! Εἶναι ἱατρός. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του.

Ἡ Ἀγνή εἶχε κατ' ὀλίγον στραφῇ οὕτως ὥστε δὲν διετέλει πλέον ὑπὸ τὸ ἀφόρητον βλέμμα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ πρόγευμα μετ' ὀλίγον θὰ ἔληγεν.

Ἡ Νιότ εἶχε παραθέσει τὸν καφέν, οὕτω δὲ τὸ μαρτύριον τῆς νεανίδος δὲν θὰ διήρκει πλέον εἰμὴ λεπτά τινα, ὅτε ὁ δικαστικὸς κλητῆρ ἐνευσε τῇ ὑπηρετίδι, ἥτις ἀπῆντησε δι' ἄλλου νεύματος καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἀγνή ἠσθάνετο παράδοξον αἰσθημα.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὸν λοχαγὸν καὶ τὸν Μισό, προκίσθησιν τις ἔλεγεν αὐτῇ ὅτι οὗτοι ἦσαν ἐχθροί.

Ὁ πρὸς τὸν δ'Εστρέλ ἔρως αὐτῆς ἐσθυσθη αἰφνης τελείως.

Ἡ σιγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, αἱ φράσεις τοῦ Ἰακώβου εἶχον φέρεи τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο.

Αἰφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη καὶ ἡ κρεολὴ ὠχρὰ ὡς φάντασμα μελανὰ ἐνδεδυμένη καὶ μόλις δυναμένη νὰ στηρίξῃται, εἰσῆλθεν ἀθορύβως καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἀπαίσιον δικαστικὸν κλητῆρα, ὅστις δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Κλαυδῖος Κερανδάλ ὤρμησεν ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ὅποια ἀφροσύνη ! εἶπε. Διατί νὰ ἐξέλθῃτε τοῦ δωματίου σας ;

Ὁ δ'Εστρέλ ἀνεγνώρισε τὴν παιδαγωγὸν τοῦ μεγάρου δὲ Φοντραίλ.

— Ἡ Ζουάννα Τρελάν ! ἀνέκραξε.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα ἡ Μαριάννα ἐστράφη πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Ποῖος καλεῖ τὴν Ζουάνναν Τρελάν ; ἠρώτησε.

— Πῶς ! τὸ ὄνομά σας εἶναι Ζουάννα ; Ζουάννα Τρελάν ; ἠρώτησεν ὁ Κλαυδῖος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Μαριάννα ἐγερθεῖσα ἐπλησίασε τὴν κρεολήν :

— Εἶσαι ἡ Ζουάννα Τρελάν ; εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Νοέλ Τρελάν ;

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ Ζουάννα ἐν φρικῶδι διατελοῦσα ἀγωνίᾳ.

Ἡ Μαριάννα ἐξηκολούθησεν :

— Ἐρχεσαι ἀπὸ μακρὰν βεβαίως. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἤλθες. Ἐπὶ τέλους ! σὲ ἐπερίμενα ! Ἦμην βεβαία ὅτι θὰ ἤρχετο μίαν ἡμέραν ! Πολλάκις παρεκάλεσα τὸν Θεόν. Ζητεῖς τὸν πατέρα σου ;

Ἡ Ζουάννα ἠσθάνετο τὸ στήθος αὐτῆς συμπιεζόμενον ὡς μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμονος. Προησθάνετο δυστύχημα δι' αὐτὴν καὶ τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους. Ἐτρεμε σύσσωμος. Οἱ ὀδόντες τῆς σπασμωδικῶς συνεσφίγγοντο καὶ ρίγος διέτρεχε τὰς φλέβας τῆς.

Φοβερὸν ἀληθῶς δῶμα ἐτελείτο. Τὸ ἔβλεπεν. Ἦθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Μαριάννας, ἀλλ' ἀόρατος χεὶρ παρέλυεν αὐτήν.

Ὁ Κλαυδῖος τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζων, ἔμενεν ὀρθιος πλησίον τῆς μητρὸς του, ἐνώπιον τῆς γυ-

ναϊκὸς ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ κινηθῇ.

Ὁ δ' Ἑστρέλ ἐθριζόμενεν. Ὁ κλητὴρ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης ἠτένιζον τὴν Μαριάνναν καὶ προσεῖχον ἵνα μὴ διαφύγῃ αὐτοῖς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη αὐτῆς ἀποκάλυψις.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Μάξιμος ἠκραῶντο ἐκθαμβοὶ καὶ ἐκπεπληγμένοι.

Ἡ Μαριάννα, ἀδιάφορος, ἀναισθητος πρὸς πᾶν ἄλλο πλὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νοέλ, ὠμίλει πρὸς αὐτὴν ὡς εἰ ἦσαν μόναι κίθυο.

— Ἐγώ, ὑπέλαβε, θὰ σοὶ εἶπω ποῦ εἶναι ὁ πατὴρ σου. Θὰ σὲ ὁδηγήσω ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται πρὸ δέκα ἐτῶν. Εἶναι εἰς μέρος ὅπου τὰ βαθέα νερά λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὰ ἔλη τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς. ὑποκάτω ἀπὸ τοὺς σχοίνοὺς καὶ τὰ καλάμια. Πολλὰ φορὰς ἐπῆγα ἐκεῖ καὶ παρεκάλεσα εἰς τὸν τάφον σου. Ὡ! εἶναι ἐκεῖ πάντοτε. Κάνεις δὲν ἐτάραξε τὸν ὕπνον σου! Ἄν ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ ὁδηγήσω ἐκεῖ, ὁ Ζεαννῖνος γνωρίζει τὸν δρόμον. Θὰ σὲ ὁδηγήσῃ αὐτός. Ἐκεῖ ὁ πατὴρ σου ἀναπαύεται εἰρηνικά.

Αἶφνης ἡ φωνὴ τῆς ἡλλοιώθη.

— Εἶναι εὐτυχὴς αὐτός, εἶπεν. Ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι πλέον. Βλέπω φαντάσματα καὶ με καταδιώκουν. Ἀκούω κρότους καὶ με τρομάζουν. Παρκαλῶ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ ὅμως δὲν πταίω ἐγώ! Ὀχι! Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν Χριστόν, δὲν εἰμαι ἐνοχος. Ἄλλος εἶναι ὁ πταίστης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸν κατηγορήσω! Τὸν ἡγάπων. Ἀλλὰ εἶναι πογὺ ἄργα. Ἀπέθανε!

Καὶ γονυπετήσασα ἐνώπιον τῆς κρεολῆς ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούησε, σὲ βλέπω. Εἰμαι εὐτυχὴς. Εἰμπορῶ τώρα ν' ἀποθάνω εἰρηνικά. Συγγνώμην! συγγνώμην!

Ἡ Ζουάννα πελιδνοτέρα νεκρῶς ἐστηρίζετο εἰς τὸν τοῖχον ἵνα μὴ πέσῃ ἐτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ. Εἶδεν ὅμως τὸν Κλαύδιον ἐντρομον καὶ ἡ θέα ἐκείνου ἔδωκεν αὐτῇ θάρρος.

— Κλαύδιε, εἶπεν, ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ σου;

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε δι' ἐσθραμένης φωνῆς.

— Ναι.

— Πάρε τὴν λοιπὸν. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὸν νοῦν τῆς.

Ὁ στρατηγὸς ἐστράφη πρὸν τὸν δ' Ἑστρέλ.

— Ἐννοεῖς, λοχαγέ, τί σημαίνουναι πάντα ταῦτα; ἡρώτησε.

— Ταῦτα σημαίνουναι, στρατηγέ μου, ὑπέλαθεν ὁ δ' Ἑστρέλ παρατηρῶν τὴν Ἀγνὴν σχεδὸν λιπόθυμον, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς παιδαγωγοῦ ἐφρονέυθη ὑπὸ τινος Κερανδάλ πρὸ δεκαετίας καὶ ὅτι τὸ ἐγκλημα ἀποκαλύπτεται ἤδη.

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι παράφρων, ἐπανελάθεν ἡ Ζουάννα λέγουσα οὕτως ἡρωϊκὸν ψεύδος.

Ἡ Μαριάννα ἀνηγέρθη.

— Παράφρων; ποῖος τὸ λέγει; ἀνέκραξεν. Ὁχι. Σὲ ἐπερίμενα! ἤθελα νὰ ζη-

τήσω χάριν ἀπὸ σέ. Ὁρκίζομαι εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὅτι αὐτὰ ποῦ λέγω εἶναι ἀληθινὰ! Αὐτὸ συνέβη πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ὁ Πέτρος ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ τὴν ἐντροπὴν του. Ἀλλ' ὁ Ζεαννῖνος καὶ ἐγὼ γνωρίζομεν ποῦ κοιμᾶται ὁ Νοέλ.

Καὶ ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα ἐν περὶ πρὸς:

— Δὲν εὐρίσκεται εἰς κοιμητήριον. Ζητήσατε εἰς τὸ βάθος τῶν ἐλῶν. πολὺ μακράν, καὶ θὰ εὑρετέ τὰ λείψανα τοῦ Νοέλ Τρελάν. Τὸ κλαπὲν χρυσίον καίει τὰς χεῖρας. Θὰ μᾶς καταφάγῃ. Δυστυχία μας.

Εἰς τινὰ τῆς αἰθούσης γωνίαν ὁ ἐνωμοτάρχης ἴστατο ὄρθιος.

Ὁ Ἰβ καὶ ὁ Κλαύδιος καταπλαγέντες δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ κινηθῶσιν.

Ἡ Ἀγνὴ εἶχε κύβει ἐπὶ τῆς τραπέζης καλύψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Μόνῃ ἡ Ροζίνα ἀνύψου τὴν κεφαλὴν.

Οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτῆς ἐξήστραπτον.

Ἡν ἐξωργισμένη κατὰ τῆς Μαριάννας, κατὰ τῆς Ζουάννας καὶ τοῦ κυρ Λεσγιδοῦ.

Ἦτο ἱκανὴ νὰ κατασπαράξῃ διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὸ δέμας τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἂν εὐρίσκετο μόνῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἦτο βεβαία, χωρὶς νὰ τῇ εἶπῃ τίς τίς, ὅτι ἐξ αὐτοῦ προήρχετο τὸ κακόν.

Ἡ Μαριάννα ἐκλονίσθη.

Οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν, θὰ ἐπιπτε δὲ χαμκί ἂν ὁ Κλαύδιος ἐφορμῶν μὴ ἐστήριζεν αὐτὴν.

Ὁ χωροφύλαξ ἡρώτα διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Λεσγιδοῦ.

— Πρέπει νὰ κρατηθῇ, εἶπε χαμηλὸφώνως ὁ δικαστικὸς κλητὴρ, διὰ νὰ ἀνακριθῇ.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέφερε τὴν γνώμην ταύτην ἡ Νιὼτ ἐράνη προηγουμένη τοῦ Ἰκωβίου καὶ τοῦ Κορεντίνου, οὔτινες ἤρχοντο.

Ἐν ὀλίγοις ἡ Ροζίνα εἶπεν αὐτοῖς τί συνέβαινεν.

Ἡ σκηνὴ μετεβλήθη.

— Ἡ μητέρα ἔχασε τὸ λογικόν, εἶπεν αὕτη. Λέγει διὰ φόνον τοῦ πατρὸς τῆς Ζουάννας Τρελάν. Λέγει ἀτιμίας.

— Τὰς ὁποίας ἡ δικαιοσύνη θὰ σαφηνήσῃ, εἶπεν ὁ Μισὸ προχωρῶν.

— Νὰ σαφηνήσῃ τί; εἶπεν ὁ Ἰκωβός.

Ὁ Κορεντίνος ἦν πελιδνός. Πᾶσα αὐτοῦ ἐλπίς κατέρρεεν ὡς ὑπὸ κερκυνοῦ βληθεῖσα.

— Ἰβ, εἶπεν ὁ ἄλλος πῆγαινε νὰ ζεύξῃς τὸν ἵππον εἰς τὴν ἀμχαν καὶ θὰ ἴδωμεν ποῖος θὰ ζητήσῃ νὰ σαφηνηθῶσιν οἱ λόγοι μᾶς δυστυχῶς, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει τί λέγει.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ χωροφύλαξ προέβη ἐν βῆμα:

— Εἰς σέ, εἶπεν αὐτῷ, ἀπαγορεύω νὰ ἐγγίσης καὶ μίαν τρίχα αὐτῆς τῆς γυναικός.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Κερανδάλ ἤρξατο ἤδη ἐνθυμούμενος.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

## ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβέρτος, ἰδὼν τὸν ἱερέα πλησίον του, περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαϊμόν του, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος του, λέγων διὰ διακεκομμένης φωνῆς:

— Νάτος... ἐκεῖ... ἐκεῖ... εἰς τὴν ἄλ- λην ἄκραν τοῦ κρεββατιοῦ... Δι' ἀγάπην Χριστοῦ... ἐξορκίσατέ τον... Δὲν ἔμπορῶ νὰ σκεφθῶ... τὸν παράδεισον... ἂν αὐτός δὲν φύγῃ.

Ὁ ἱερεὺς, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, δὲν εἶχε προσέξῃ πρὶν εἰς τὰ συμβάντα. Παρατήρησε δὲ τότε καλῶς ἐν τῷ σκότει καὶ διέκρινε τὸν ἱππό- την. Ἐφρικίασε βεβαίως, ἀλλ' ἐλαφρῶς πεπειθὼς δ' ἐπὶ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, ἀνεκτήσατο ἀμέσως τὸ θάρρος του καὶ ἤρξατο λέγων:

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, σὲ ἐξορκίζω...

— Πάτερ, δὲν εἰμαι νεκρός, ὅπως με ἐξορκίσατε.

— Μὴ τὸν ἀκούτε... Ἐξορκίσατέ τον... Δὲν βλέπετε ὅτι θέλει νὰ σὰς ἀπατήσῃ διὰ νὰ μὴ φύγῃ;

— Δυστυχῇ! Ροβέρτε, δὲν γνωρίζεις πλέον τὴν φωνὴν μου;

— Ἄ! νὰ μὴν εἶχεν ἀκούσω αὐτὴν ποτέ!

— Τὴν τελευταίαν φορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ ἀφισα, σοῦ ἔσφιξα τὴν χεῖρα καὶ ὑπεσχέθημεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἂν ποτε ἠθέλομεν συναντηθῶμεν ὡς φίλοι. Καὶ τώρα με δέχεσαι τοιοῦτοτρόπως; Μήπως φοβῆσαι... κύτταξε, εἰμαι ζῶν...

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔθεσε τὴν χεῖρά του φιλικῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ροβέρτου.

— Με καίει... πάτερ... με καίει... ρίψατε ἀπάνω του τὸν ἁγιασμόν... δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω... διώξατέ τον ἡ ἀποθνήσκω βλασφημῶν.

— Τέκνον, μὴ λέγετε αὐτὰς τὰς βλασφημίας... Δοξάσατε τὴν θεῖαν Πρόνοιαν... ὁ ἐνώπιόν σας ἱππότης εἶναι ζῶν.

— Ζῶν!

— Ναι, ζῶν... Δοξάσατε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλεν ἴσως ἐδῶ ἵνα καταστήσῃ γλυκὺν τὸν θάνατόν σας διὰ τῆς σύγχωρήσεώς του.

— Ζῇ!... ἀνέκραξεν ὁ θνήσκων, καὶ καταλιπὼν τὸν λαϊμόν τοῦ ἱερέως ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ρογήρου καὶ μετ' ἀπεριγράπτου ἀγωνίας ἔψαυσεν αὐτὴν ἐπανε- λημμένως, οἶονεὶ θέλων νὰ βεβαιώθῃ ὅτι δὲν ἠπατάτο... Ζῇ... ναι... καὶ ἔφερε τὴν

\*Κ.